

ฝีดาษลิง อย่างไร ต่างจากฝีดาษ ?

ฝีดาษลิง (Monkeypox)

คนสามารถติดเชื้อผ่านสัตว์ที่มีเชื้อได้โดยการถูกข่วน, กัด, การรับประทานอาหารจากเนื้อของสัตว์ที่ตายแล้ว

การติดเชื้อ:

1. ผ่านการสัมผัสโดยตรงกับบริเวณที่มีเชื้อได้แก่ ผื่น แผล หรือตุ่มหนอง สะเก็ดที่ยังไม่หลุด สารคัดหลั่ง
2. สารคัดหลั่งในทางเดินหายใจและช่องปาก หากสัมผัสเป็นเวลานานใกล้ชิด เช่น การจูบ หรือการมีเพศสัมพันธ์
3. การสัมผัสสิ่งของหรือสิ่งของที่เป็นเบาะสารถัดหลัง ผื่นแผลที่มีการติดเชื้อ
4. หญิงตั้งครรภ์สามารถติดต่อเชื้อไปสู่ทารกในครรภ์ได้

อัตราการใช้ชีวิตขึ้นกับสายพันธุ์จะมี 2 สายพันธุ์

1. West African อัตราการใช้ชีวิตร้อยละ 1 ซึ่งเป็นสายพันธุ์ที่ทำสำเนาตัวในทวีปยุโรป
2. Congo Basin อัตราการใช้ชีวิตร้อยละ 10 พบในประเทศแถบแอฟริกากลาง

วิธีการรักษา:

1. รักษาตามอาการ หากอาการไม่รุนแรง
2. มีการนำยาต้านไวรัสที่ใช้รักษาฝีดาษคน มาใช้รักษาฝีดาษลิงในผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงแต่ประปรายและผลการรักษาจากการใช้ยาดังกล่าวยังไม่ชัดเจน

แนวทางการป้องกันโรค

ก่อนสัมผัสเชื้อสามารถป้องกันการสัมผัสได้ และสิ่งสัมผัสเชื้อการได้รับวัคซีนสามารถบรรเทาความรุนแรงของโรคได้เหมือนกัน

ฝีดาษ (Smallpox)

การติดเชื้อ:

แพร่กระจายจากคนสู่คนเท่านั้น

- การหายใจจากละอองฝอยจากผู้ติดเชื้อไอหรือจาม
- การสัมผัสผิวหนังที่ติดเชื้อของบุคคลที่สัมผัสแผลสด
- สารคัดหลั่งต่าง ๆ ตามช่องเยื่อเยื่อ เยื่อเมือก น้ำปัสสาวะของผู้ติดเชื้อ

ความรุนแรงของโรค:

หลังจากนี้หาย จะทิ้งรอยแผลเป็น ในบางรายหากมีภาวะแทรกซ้อนรุนแรงจะพบอาการสมองอักเสบ ตาบอด หรือแท้งบุตรได้

แนวทางการป้องกันโรค

- วัคซีนป้องกันโรคฝีดาษ หากได้รับก่อนรับเชื้อ ช่วยป้องกันโรคได้ แต่หากได้รับวัคซีนหลังการติดเชื้อ วัคซีนจะช่วยให้บรรเทาความรุนแรงของโรคได้

ที่มา : อ. นณณิศา จันทา และ ดร. นนทิภา พงศ์ธรานุกูลโรคอุบัติใหม่ด้านคลินิก

ข้อมูล ณ วันที่ 15 สิงหาคม 2565

โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย
www.chulalongkornhospital.go.th

@chulalongkornhospital

 ChulalongkornHospital
 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย

1 / 1